

verne. Dette har medført forskjellige Misligheder og ogsaa Klager, baade fra Sagsførerstanden og Kreditorerne, over, at der ikke derved tages tilbørligt Hensyn til de Kreditorer, der særligt skulde tages Hensyn til. Derfor gaar Forslaget ud paa, at Kurator ikke alene skal have Flertallet af de mødende Kreditorer, men ligeledes, at han skal have det overveiende Antal af Kreditorerne efter deres Fordringers Størrelse, saaledes at der baade skal tages Hensyn til Tallet og Vægten af Fordringerne. Det er Noget, Flertallet har tiltraadt, medens Mindretallet har ment ikke at kunne tiltræde det, hvilket jeg iøvrigt skal overlade Mindretallet selv at begrunde. Men ved Siden deraf har Udvalget taget under Overveelse, om man ikke, naar en forandret Balgmaade blev vedtaget, kunde imødekomme et Ønske, der er fremkommet fra forskjellige Sider, særligt i det andet Thing, saaledes at den Ret, som Skifteretten har til, uden særlig Grund eller ogsaa senere af særlige Grunde, at nægte at approbere Balget af Kurator, kan bortfalde. Udvalget har ment, at efter den nuværende Maade at vælge paa var denne Ret naturlig, men naar der gives de Garantier, som ville blive givne efter den forandrede Balgmaade, kunde man ikke have nogen Betænkelighed ved at komme bort fra denne ubetingede Ret. Man har sagt, at den medførte Misligheder; det er nu ikke Udvalget bekendt, at den har medført saadanne Misligheder, men det er ganske vist, at den kan medføre dem, og denne Mulighed vilde det derfor være heldigt at affjære. Som Følge deraf har man stillet Ændringsforslag, der tilbørlig stemme overens med et Forslag, der fremkom i det andet Thing, men som ikke der trængte igjennem, og som gaar ud paa, at naar der er et overveiende Antal af Kreditorer, baade efter deres Antal og efter deres Fordringers Vægt, saa kan Skifteretten ikke forkaste Balget. Man har optaget dette Ændringsforslag med nogle smaa Redaktionsændringer og mener, at det er en heldig Forandring, og at det tillige er en Smødekommen mod de Ønsker, som i det andet Thing ere fremkomne.

De andre Ændringsforslag dreie sig om § 3. Man har fuldstændig Sympathi med den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget, at de Kreditorer, der have Pant i Boets faste Eiendomme, kunne, naar deres Fordringer ere forfaldne, fordrø Realisation af Pantet, og man har blot gjort en lille Tilføielse i Henhold til Diskussionen ved første Behandling her i Thinget, hvorefter denne Ret ikke skal afficeres af, at Dekretet appelleres. Jeg synes, at det er ganske klart, at Panthabererne

hør have den samme Ret, ogsaa i dette Tilfælde, men Udvalget har ment, at det kunde være rigtigt at udtrykke dette bestemt. Ved Siden deraf har det været Gjenstand for Overveelse i Udvalget, hvorledes man kunde komme de Panthavere til Hjælp, hvis Fordringer ikke ere forfaldne. Disse Panthavere ere ofte sekundære Panthavere, hvis Pantet ellers kan være overmaade usikkert, særligt under uheldige Konjunkturer. Naar de ikke have en Ret til at fordrø Pantet realiseret, saa vil deres Stilling blive overmaade uheldig. Efter den Maade, hvorpaa Forsødet til Panthabererne er ordnet i vor Lovgivning, er Panthabererne inddragne under Konkursbehandlingen, i Modsetning til, hvad der finder Sted i alle eller de allerfleste andre europæiske Lande, hvor Panthabererne staa udenfor Konkursbehandlingen. En Følge af dette særegne Forhold er, at naar Kreditorerne — det er dem, der er Herre over Skiftebehandlingen — finde for godt at undlade Realisation, fordi de, hvad der jævnlig vil være Tilfældet, naar der f. Ex. er Tale om Landeindomme, tro, at en Udbringning af Realisationen vil være til Fordel for de simple Kreditorer, kunne de gjøre det. De gjøre da f. Ex. den Mening gjældende, at i Dieblisset er der intet Haab om, at der kan blive dækket Andre end Panthabererne, medens de Andre ikke faae en Hvid, men udsættes Realisationen, er der en Mulighed for, at Forholdene kunne bedre sig. I saa Tilfælde vil det ske, at Eiendommen drives tilshyneladende paa Boets Regning, men efter den Maade, hvorpaa Sligt bliver ordnet hos os, i Virkeligheden paa de sekundære Panthavere Regning. Hvis Driften af Eiendommen medfører Tab, skal det bæres af Pantet, og hvis Pantet i Forveien er usikkert og maatte endogsaa utilstrækkeligt, kommer hele Driften og Underkuddet til at hvile paa Panthabererne; hvis derimod Boet kommer til at give Overskud, bliver hele Fordelen Kreditorernes. Det er en overmaade fordelagtig Stilling for Kreditorerne og en overmaade ufordelagtig Stilling for de sekundære Panthavere, til hvilke særligt kan henregnes de, der sidst have solgt Eiendommen, og som jævnlig lade en Del af Afsøbesummen blive indestaende uopsigelig i Eiendommen i et vist Antal Aar. Vi have derfor stillet det Forslag, at der skulde tilføies, at hvis Fordringerne ikke ere forfaldne, skulle Panthabererne have Ret til at fordrø Realisation, naar det er uvist, om Pantet strækker til, og dets Bestyrelse medfører Underkud. I saa Tilfælde er det næsten sikkert, at det er Panthabererne, der skal betale dette, og det forekommer os,